

eller Adskillelse mellem saadanne Kommuner skal hvile paa et Grundlag, som er anerkendt fra begge Kommuners Side. Det bereder naturligvis tidt Vanskeligheder; Indenrigsministeren har ganske sikkert i sin Embedstid stødt paa Vanskeligheder af den Art, som jo stadig forekommer i Indenrigsministeriet, men det er dog i mange Tilfælde lykkedes, saaledes at Ydelser og Byrder i det nye Forhold er kommet til at svare til hinanden paa en saadan Maade, at Beboerne i de to Kommuner, hvorom Talen er, til syvende og sidst har kunnet erklære sig tilfredse.

Jeg synes da, det vilde have været naturligt, om man i Loven om Indlemmelse i Købstæder af Arealer af Sognekommuner havde tilvejebragt Bestemmelser, som dog tillod begge Kommuner at faa Indflydelse paa Afgørelsen, og som ikke muliggjorde en Afgørelse, der hvilede paa et fuldkommen ensidigt Grundlag med Hensyn til det fremtidige økonomiske Forhold mellem de to Kommuner, hvorom Talen er. Men det er jo Mangelen ved Loven af 1920 om Indlemmelse i Købstæder af Arealer af Sognekommuner m. m., en Mangel, som ogsaa er paapeget af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at denne Lovgivning er tilvejebragt ud fra en Grundbetragtning, som faktisk ikke altid svarer til Virkeligheden, nemlig den, at det er Købstaden, som kræver Indlemmelsen af Landdistriktet, fordi Landdistriktets Beboere foranlediger Udgifter for Bykommunen uden tilsvarende Skatteydelse, eller fordi Landdistriktet danner et Skatetryk for Udflyttere fra Bykommunen. Lovens Grundtræk er faktisk, saaledes som § 3 bærer et ganske tydeligt Vidnesbyrd om, at tilvejebringe et Værn for Landdistriktet overfor Indlemmelseskraav fra Købstadens Side, og det kan jo i visse Tilfælde ogsaa være baade naturligt og rimeligt, at et saadant Værn findes; men her og dér ligger, som jeg ogsaa har nævnt, Forholdene væsentlig anderledes, og det er specielt Tilfældet i det Indlemmelsesspørgsmaal, som har givet Anledning til, at dette Lovforslag er fremkommet paa Tingets Bord.

Hvis Landdistriktet er under en økonomisk Udvikling som den, der har fundet Sted i St. Hans, er det i og for sig saare forstaaeligt, at Landdistriktet kan ønske at blive indlemmet i Købstaden, og at dette Ønske faar en saa almindelig Tilslutning, at Lovens Bestemmelser derom, som er Vilkaaret for, at Indlemmelsen kan finde Sted, sker Fyldest. Thi Landdistrikter op ad en Købstad faar hyppigt en Befolkning, der besidder en forholdsvis ringe Skatteevne

sammenlignet med de kommunale Byrder, som et saadant Landdistrikt maa paatage sig, og som jo ogsaa øges ved Sammenligning mellem Landdistriktets Goder og de Goder, som Byen byder paa. Det er klart, at et saadant Landdistrikt maa løse Opgaver, som Landkommuner med tilsvarende Ydeevne overhovedet ikke vilde tænke paa at inklade sig paa, men et Landdistrikt lige op ad Købstaden maa det, alene under Hensyn til sin Beliggenhed. Lad mig nævne f. Eks. Udformningen af Forsørgelsesvæsenet — nu spiller det ikke i det specielle Forhold, man her er kommet ind paa, nogen Rolle, men tidt vil det kunne gøre det —, Skolevæsenet, Sundhedsvæsenet, Gader og Veje; dette foranlediger, at saadanne Landdistrikter, der ligger lige op ad Købstæder, faar Udgifter af en helt anden Størrelse og en helt anden Art end de Udgifter, som almindelige Landkommuner har til Løsning af disse Opgaver.

Sagen bør utvivlsomt ikke, da Motiveringen for Indlemmelsen kan ligge saa højt forskelligt, som jeg her har nævnt, løses ensidigt blandt de kommunale Vælgere og Grundejere i det til Indlemmelsen foreslaaede Omraade, men jeg tror, man maa søge at finde Former, som ogsaa giver Vælgere og Grundejere i den Kommune, hvori Indlemmelsen skal ske, Lejlighed til paa virksom Maade at faa et Ord med i Afgørelsen. Navnlig bør man vistnok søge i den kommende Tid, paa samme Maade som Tilfældet er, hvor Spørgsmaalet er om et saadant Forhold mellem Landkommuner, at gøre denne afhængig af Tilvejebringelsen af en Overenskomst, som nogenlunde gør Ret og Skel til begge Sider.

Jeg er nu ikke af den Opfattelse, at man i det her foreliggende Lovforslags § 1 har ramt det rette. Jeg tror ikke, at en saadan Udformning af Gensidigheden som den, der vilde finde Sted ved Vedtagelsen af § 1, vilde være heldig. Thi man bør ganske sikkert ikke etablere Bestemmelser, som umuliggør Indlemmelser, der er velbegrundede og i Virkeligheden rimelige, og jeg nærer en alvorlig Frygt for, at en Vedtagelse af § 1 vilde berede Løsningen af saadanne Opgaver i den kommende Tid uoverstigelege Vanskeligheder. Endvidere maa jeg sige, at om end man bør tage under Overvejelse at naa til en ny Udformning af Bestemmelserne angaaende Skatteydelse i indlemmede Distrikter og Erstatning for eventuelle Skatteforhøjelser, tror jeg rigtignok med den højtærede Indenrigsminister, at det ikke lader sig gøre i den Form, som her er foreslaaet; jeg kan ganske slutte mig til